

Trip pe sibutramină

Text de Lorena Lupu featuring Artan

Când l-am revăzut pe Artan la lansarea de carte a „Primului meu job” de la Editura ART – antologie în care își relatează experiența de la furnal – am rămas tablou: era exact jumătate din ursulețul săltăreț care umplea literalmente scena în timpul concertelor de acum câțiva ani. L-am întrebat cum se face și a zis un singur cuvânt: sibutramină. M-am chinuit să-mi amintesc de unde știam de ea. Da, a fost un scandal imens, propovăduit de toate teveurile și ziarele. Unii au pretins să nu slăbesc, iar Adi Mutu, care a slăbit, a fost depistat pozitiv la niște teste antidoping din cauza ei. Căcat, am zis eu, Mutu nu se pune: el iese pozitiv la orice l-ai testa.

Știi cum e când vezi o reclamă nouă care îți promite slăbire rapidă și spectaculoasă, fără dietă și fără sport. Poate e vrăjeală. Sau poate e o nouă manieră de a strecura o amfetamină în farmacie, păcălind vigilența autorităților. Așa mi-am amintit și de pastila-minune care rula fin cu o generație în urmă, regenonul, a cărui substanță activă, amfepramona, făcea o grămadă de lume să-l folosească pe post de drog de petrecere. Am o prietenă care a înghițit cinci tablete dintr-un șut ca să-și scrie lucrarea de licență într-o singură noapte - o poveste cu final previzibil, desigur.

Bun, sibutramina nu e un preparat final, ci substanța activă a unei noi serii de pastile de slăbit, a cărei divă este Reductilul. E tot un derivat de amfetamină, și te slăbește pe aceleași principii: hrănindu-se din sistemul tău nervos central. Așa că niște zile mai târziu m-am întâlnit cu Artan în parcul IOR, vizavi de un chioșc cu hamburgeri și răcoritoare și l-am rugat să detalieze.

„Băi, totul a început la Bacău... dar mi-e greu să-ți vorbesc despre asta, mă duc să aduc niște beri.

Așa, hai să-ți zic: băi, eu din zece în zece ani am crize legate de look. Și acum zece ani, la Bacău, aveam 40 de ani, iar Timpuri Noi era în culmea succesului. Toată lumea se întrecea să ne bage bani în buzunar. Mai ales distribuitorii de țigări. Bun, și după concert, ne-au dus ăștia la o petrecere, pe noi și pe Holograf, iar samplerițele – frumuseți de genul fotomodel, să-ți pierzi ochii pe ele! – l-au înconjurat pe Bittman. Și Bittman le-a întrebat: „Dar pe Artanu’ nu-l știți?” Și s-au uitat alea la mine cu o silă profundă: uăăăă. Uite un gras violent. Timid în viață, dar violent pe scenă. Așa mă manifest eu. Noi eram formația pentru băieți, Bittman și ai lui erau pentru fete. Deși n-am știut niciodată să le plac băieților, am știut doar să le displac fetelor. Dar divaghez.

În fine, băcăuancele m-au marcat și atunci am slăbit fără medicamente. Dar la 50 de ani... e altă poveste. Simți că schimbi carcasa, că te desparți de ceva ce a fost întotdeauna al tău și te muți într-o casă nouă, care nu-ți prea place. E o vârstă dubioasă. Și atunci m-am dus la doctor, dar în ultima vreme, noi, românii, ne-am pierdut toți doctorii. S-au angajat cu toții geambași la medicamente. Care marchează comisionul mai mare e medicamentul minune. Și așa am făcut cunoștință cu medicamentul minune.

De la prima cutie, n-am simțit nimic. La a doua, am început realmente să dau câte un kilogram pe zi. Dar nu eliminam apa, ci grăsimea propriu-zisă, untura. Era ireal. Mă uitam în oglindă și nu mă recunoșteam. Mă uitam pe interior la mine și nu mă recunoșteam nici atât.

Eu nu-s genul de tip care plânge. N-am plâns nici în copilărie, nici înainte și nici după. Dar sibutramina asta îmi dădea o viziune atât de morbidă despre lume, încât plângeam la ore fixe. Și nu e o metaforă: plângeam cu batistă, cu lacrimi, cu muci – cum se plânge. De la 10 la 11 în fiecare dimineață. Mă fofilam de orice alte obligații, să fiu singur la ora aia și să plâng.

Apoi, au început să mă chinuie stările de vină. În mod normal, eu, tu și toată lumea acționăm conduși de instinctul de autoconservare, ne minimalizăm vinile față de alții, să putem trăi mai confortabil cu noi înșine. Dar când iei sibutramină, până și instinctul ăsta de autoconservare se estompează, devine ceva vag și imprecis. Uite, cum stăm noi pe banca asta din IOR, ca doi titanezi veritabili care deapănă amintiri, vezi tu camionul ăla din intersecție? Da. Dacă șoferul lui ar înnebuni brusc și ar veni spre noi cu toată viteza, tu ai sări în dreapta, eu în stânga, și ne-am salva pielea.

Dar dacă aș fi fost pe sibutramină, n-aș fi făcut decât să stau nemișcat, aici, pe bancă, și să-l privesc fascinat cum vine spre mine, eventual să mă minunez nemișcat că o să mor în următoarele câteva minute. Dar așa, pe dinafară, de parcă ar fi vorba despre moartea altcuiva. Nu mai există control. Te uiți la tine ca la un om străin și te minunezi de tot ce i se întâmplă străinului ăstuia.

Prospectul zice ceva de insomnie, grețuri, amețeli, dureri de cap, spasme musculare. N-a fost cazul meu. Dar depresia asta, nene, era ceva... Ce-i drept, mi-a fost de folos în concerte. Când suferi, defilezi pe cai mai pitici, iar asta scoate automat la iveală artistul din tine. Dacă este. Pe scenă, e bine să fii vulnerabil.

Într-o zi am avut o viziune. Am halucinat la propriu. Știi, medicii zic că fiecare dintre noi are 150 – 200 de persoane care îi sunt bine cunoscute, cărora le identifici fizionomia, numele, știi cu ce se ocupă, știi de unde sunt și cam ce texte au. Paranteză făcând, e jenant că eu sunt în lista de 200 a multora care nu figurează în lista mea, și ăsta e un motiv de vinovăție în plus. Așa, închidem paranteza. Bun, în viziunea asta a mea apăreau toți cei 200 de cunoscuți, ca într-un tablou din acela mare de absolvire a liceului sau a facultății, și mă priveau. Nu scoteau nici o vorbă, dar le auzeam gândurile. Și gândul fiecăruia mă învinovăța de o greșală pe care o comiseseam în raport cu el. Era sinistru. 200 de acuzații mute, concomitente, de la 200 de oameni care stăteau în fața ta și te priveau. Printre ei era și Florin Dumitrescu, acest minunat poet căruia noi nu i-am dat toată atenția pe care ar fi meritat-o, și care s-a „răzbunat”, valorificându-se pe deplin cu Sarmalele Reci. Uite numai ideea aia fină din „Violeta duce găleata la gunoi”, dar toți băieții din scara C o așteaptă cu gurile căscate să facă asta. Gunoiul unora e comoara celorlalți! Sau Cristi Puiu, care a insistat atât de mult să joc rolul titular din „Aurora”, și pe care l-am refuzat prosteste. Prosteste, pentru că e un regizor fenomenal și îmi făcea o onoare. Dar eu sunt un actor atât de penibil, nu știu niciodată să învăț texte. În fine.

Ideea e că, după halucinația asta, și toate trăirile aferente, am decis să mă las. Trecuseră două luni, slăbisem 28 de kilograme – dar tensiunea psihică devenise de nesuportat. Începusem să mă gândesc la sinucidere. Nu, nu la modul ăla concret, să-mi aleg o armă, sau un mijloc, să îmi fac planuri – dar mă jucam cu ideea, ca un adolescent dezamăgit în dragoste.

Între timp, au scos sibutramina în afara legii. Mare păcat. Slăbeai cu ea, și chiar tripurile de genul ăsta erau stimulente pentru o parte din tine care putea crea ceva nou. Dar dacă m-aș reapuca, m-aș duce neapărat la un medic și aș cere un tratament cu antidepresive. Nu mai vreau să ajung acolo. O oră de plâns pe zi e cam mult, totuși”.

În fața noastră trec niște joggeri în șorți, cu adidași puțin uzați. Profită că azi nu e zăpușeală. E și asta o modalitate de menținere a greutateii. „Dar și eu alergam”, continuă Artanu’. „Paradoxal, aveam energie fizică. Poate și ăștia or fi pe ceva – o nouă amfetamină de slăbit, care încă nu a fost identificată?”

Link: [TRIP PE SIBUTRAMINĂ - Vice la zi](#)

Articol-experiment, scris ca un featuring, în „duet” cu artistul.

Publicat pe site-ul revistei Vice, pe 04.07.2011